27/01/2020

Αθεΐα: Το καύχημα της εποχής μας

/ Ορθόδοξες Προβολές

Νὺξ ἀφεγγὴς τοῖς ἀπίστοις, Χριστέ, τοῖς δὲ πιστοῖς φωτισμός.

Ἀθεΐα! Τίτλος μεγάλος καὶ καύχημα γιὰ τὸν σημερινὸν ἄνθρωπο. Ὅποιος τὸν ἀποχτήσει (καὶ γιὰ νὰ τὸν ἀποχτήσει, φτάνει νὰ χειροτονηθεῖ μοναχὸς του ἄπιστος),γίνεται παρευθὺς στὰ μάτια τῶν ἄλλων σοφός, κι' ἂς εἶναι ἀμόρφωτος, σοβαρός, κι' ἂς εἶναι γελοῖος, ἐπίσημος κι' ἂς εἶναι ἀλογάριαστος, ὑπεράξιος κι' ἂς εἶναι ἀνάξιος, ἐπιστήμονας κι' ἂς εἶναι κουφιοκέφαλος.

Δὲν μιλῶ γιὰ τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἔχει πόθο νὰ πιστέψει, μὰ δὲν μπορεῖ, μὲ ὅλο ποὺ κατὰ βάθος πάντα ἡ αἰτία τῆς ἀπιστίας εἶναι ἡ περηφάνεια, αὐτὴ ἡ ὀχιά, ποὺ κρύβεται τόσο ἐπιτήδεια μέσα στὸν ἄνθρωπο, ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ τὴν καταλάβει. Ὅπως καὶ νἆναι, οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἀγωνίζουνται καὶ πολεμᾶνε μὲ τὸν ἄπιστο ἑαυτό τους, ἔχουνε ὅλη τὴ συμπόνεσή μας. Γι' αὐτοὺς παρακαλοῦμε, ὅσοι πιστεύουμε, νὰ τοὺς βοηθήσει ὁ Θεὸς νὰ πιστέψουνε, ὅπως ἔκανε σὲ κεῖνον τὸν πατέρα ποὺ εἶχε ἄρρωστο τὸ παιδί του, καὶ παρεκάλεσε τὸν Χριστὸ νὰ τὸ γιατρέψει. Καὶ Κεῖνος τοῦ εἶπε: «Ἂν μπορεῖς νὰ πιστέψεις, ὅλα εἶναι δυνατὰ σὲ κεῖνον ποὺ πιστεύει». Καὶ τότε ὁ πατέρας τοῦ παιδιοῦ ἔκραξε μὲ δάκρυα: «Πιστεύω, Κύριε. Βοήθει μου τὴ ἀπιστία», δηλαδὴ «ἔχω πόθο νὰ πιστέψω, κι' ἐσύ, Κύριε, δυνάμωσε τὸν». Οἱ ἄπιστοι, γιὰ τοὺς ὁποίους μιλοῦμε, δὲν εἶναι τέτοιοι. Ὄχι μονάχα δὲν κλάψανε ποτέ, γιὰ νὰ ἀνοίξουνε μὲ τὸν πόνο καὶ μὲ τὴ συντριβὴ τὴν κλεισμένη πόρτα, τὴν πόρτα τῆς μετανοίας, ὅπως ἔκανε ἐκεῖνος ὁ δυστυχισμένος πατέρας ποὺ γράφει τὸ Εὐαγγέλιο, ἀλλὰ μήτε συγκινηθήκανε ποτέ τους, μήτε αἰσθανθήκανε καμμιὰ πίκρα γιὰ τὴν ἀπιστία τους, μήτε νοιώσανε πὼς ἔχουνε γι' αὐτὸ καμμιὰ εὐθύνη, κανένα φταίξιμο. Ὅλο τὸ φταίξιμο εἶναι τοῦ Θεοῦ, ποὺ δὲν φανερώνεται μπροστὰ τοὺς νὰ

τοὺς πεῖ: «Ἐλάτε, ψηλαφήσετε μέ, πιᾶστε μέ, μιλεῖστε μαζί μου ὅπως μιλᾶτε μεταξύ σας, ἀναλύσετε μὲ μὲ τὴ χημεῖα σας, κομματιάστε μὲ μὲ τὸ μαχαίρι τῆς ἀνατομίας σας, ζυγίστε με, μετρεῖστε με, ἱκανοποιήσετε τὶς ἄπιστες αἰσθήσεις σας, χορτάσετε τ’ ἀχόρταγο λογικό σας!».

Αὐτοὶ οἱ αὐτοτιτλοφορούμενοι ἄπιστοι, σὲ καιρὸ ποὺ ἐπιδείχνουνε τὴν ἐξυπνάδα τους, φουσκωμένοι ἀπὸ τὸν κούφιον ἀγέρα τῆς περηφάνειας κι’ ἀπὸ τὴν πονηρὴ εὐστροφία τοῦ μυαλοῦ τους, δὲν εἶναι σὲ θέση οἱ δύστυχοι, νὰ νοιώσουνε πόσο ἀνόητοι καὶ στενόψυχοι φαίνουνται σὲ κείνους ποὺ πιστεύουνε. Γιατί, γιὰ νὰ πιστέψουνε, ζητᾶνε κάποιες ἀποδείξεις ποὺ κάνουνε τὸν πιστὸ νὰ τοὺς ἐλεεινολογεῖ γιὰ τὴν περιορισμένη ἀντίληψη ποὺ ἔχουνε γιὰ τὸ πνεῦμα καὶ γιὰ τὰ πνευματικὰ ζητήματα. Ὁ πιστὸς ξέρει πολὺ καλὰ ὡς ποὺ μποροῦνε νὰ φτάξουνε οἱ διαλογισμοὶ τοῦ ἄπιστου, γιατί, κι’ αὐτός, σὰν ἄνθρωπος, τοὺς ἔχει ἐκείνους τοὺς λογισμούς, τοὺς λογισμοὺς τῆς σάρκας, τοὺς λογισμοὺς τούτου τοῦ κόσμου. Ἐνῷ ὁ ἄπιστος εἶναι ἀνύποπτος γιὰ ὅσα ἔχει μέσα του ὁ πιστός, καὶ γιὰ ὅ,τι βρίσκεται παραπέρα ἀπὸ τὴν πρακτικὴ γνώση του, δηλαδὴ γιὰ τὰ μυστήρια ποὺ εἶναι κρυμμένα ἀπὸ τὰ μάτια του, καὶ ποὺ γι’ αὐτὸ θαρρεῖ πὼς δὲν ὑπάρχουνε. Κι’ ἀπὸ τὴν ἀνοησία τοῦ κορδώνεται, καὶ μιλᾶ μὲ καταφρόνεση γιὰ κείνους ποὺ εἶναι σὲ θέση νὰ νοιώσουνε τὴ βαθύτερη σύσταση τοῦ κόσμου, ἐνῷ αὐτὸς ὁ δυστυχὴς εἶναι τυφλὸς καὶ κουφός, καὶ θαρρεῖ πὼς τὰ ἀκούει ὅλα καὶ πὼς τὰ βλέπει ὅλα. Ὁ πιστὸς ἔχει πνευματικὰ μάτια καὶ πνευματικὰ αὐτιά, καθὼς καὶ κάποια «ὑπὲρ αἴσθησιν». Ὁ ἄπιστος πῶς νὰ πάρει εἴδηση ἀπὸ κεῖνον τὸν μυστικὸν κόσμο μόνο μὲ τὰ χονδροειδῆ μέσα ποῦ ἔχει, δηλαδὴ μὲ τὶς σωματικὲς αἰσθήσεις; Πῶς νὰ πιάσει τὰ λεπτὰ κι’ ἀλλόκοτα μηνύματα ἐκείνου τοῦ κόσμου, ἀφοῦ ὁ δυστυχὴς δὲν ἔχει τὶς κεραῖες ποῦ χρειάζουνται γιὰ νὰ τὰ πιάσει;

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος γράφει στὴν Α’ πρὸς Κορινθίους ἐπιστολή του, μὲ τὸν τρόπο ποὺ γνωρίζει μονάχα αὐτός, γιὰ τὸ τί εἶναι σὲ θέση νὰ νοιώσει ὁ πιστός, καὶ τί μπορεῖ νὰ νοιώσει ὁ ἄπιστος: Λαλοῦμε, λέγει, τὴ σοφία τοῦ Θεοῦ ποὺ εἶναι μέσα σὲ μυστήριο, καὶ ποὺ εἶναι κρυμμένη, τὴ σοφία ποὺ τὴν προόρισε ὁ Θεός, πρὶν ἀπὸ τοὺς αἰῶνες, γιὰ δόξα δική μας, καὶ ποὺ δὲν τὴ γνώρισε κανένας ἀπὸ τοὺς ἄρχοντες τούτου τοῦ κόσμου (δήλ. τοὺς σοφούς της κοσμικῆς σοφίας), καὶ ποὺ ξεσκεπάζει αὐτὰ πού, κατὰ τὴ Γραφή, δὲν τὰ εἶδε μάτι, καὶ ποὺ δὲν τ’ ἄκουσε αὐτί, καὶ ποὺ δὲν ἀνεβήκανε στὴν καρδιὰ κανενὸς ἀνθρώπου, ἐκεῖνα ποὺ ἑτοίμασε ὁ Θεὸς γιὰ κείνους ποὺ τὸν ἀγαποῦνε. Ἀλλὰ σὲ μᾶς τὰ φανέρωσε ὁ Θεὸς μὲ τὸ Πνεῦμα τοῦ τὸ ἅγιο. Ἐπειδή, τὸ ἅγιο Πνεῦμα ὅλα τὰ ἐρευνά, καὶ τὰ βάθη τοῦ Θεοῦ.

Γιατί, ποιὸς ἄνθρωπος γνωρίζει τὸ μέσα τοῦ ἀνθρώπου, παρὰ μονάχα τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου ποῦ εἶναι μέσα στὸν ἄνθρωπο; Ἔτσι καὶ τὰ μυστήρια του Θεοῦ δὲν τὰ γνωρίζει κανένας παρὰ μονάχα τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ. Κι’ ἐμεῖς δὲν ἐπήραμε τὸ

πνεῦμα τοῦ κόσμου (δήλ. τὴ φιλοσοφία καὶ τὴν κοσμικὴ γνώση), ἀλλὰ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, γιὰ νὰ γνωρίσουμε ὅσα χάρισε σὲ μᾶς ὁ Θεός. Κι' αὐτὰ (τὰ χαρίσματα) δὲν τὰ ἐκφράζουμε μὲ τὰ λόγια ποὺ διδάσκεται ἡ ἀνθρώπινη σοφία, ἀλλὰ μὲ λόγια ποὺ διδάσκει τὸ ἅγιο Πνεῦμα, μιλώντας σὲ πνευματικοὺς ἀνθρώπους μὲ πνευματικὸν τρόπο. Πλήν, ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἔχει τὴν σαρκικὴ γνώση (τὸν ὀρθολογισμό), δὲν παραδέχεται ὅσα διδάσκει τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, γιατί τὰ νομίζει γιὰ ἀνοησίες, καὶ δὲν εἶναι σὲ θέση νὰ καταλάβει πὼς ἀνακρίνεται πνευματικά. Ὁ πνευματικὸς ὅμως ἄνθρωπος, ἀνακρίνει κάθε ἄνθρωπο, ἐνῷ αὐτὸς ἀπὸ κανέναν δὲν ἀνακρίνεται».

Ἡ ἀπιστία ὑπῆρχε πάντα. Μὰ σήμερα, μὲ τὴν ἀποτρόπαια ματαιοδοξία πού μας τρώγει, τὴν ἐπιδείχνουμε σὰν νὰ μᾶς δίνει τὴ μεγαλύτερη ἀξία. Ὅποιος ἔχει πίστη στὸν Θεὸ καὶ στὴν ἀλήθεια ποὺ φανέρωσε, εἶναι καταφρονεμένος, σὰν στενόμυαλος κι' ἀνόητος, καὶ τραβὰ πάνω τοῦ ὅλα τὰ περιγελάσματα. Λογαριάζεται γιὰ "βλαμμένος" ἀπὸ τὸν πολὺν κόσμο, μάλιστα ἀπὸ τὸν κόσμο ποὺ ξέρει νὰ τὰ καταφέρνει στὴ ζωή, νὰ «πετυχαίνει», νὰ βγάζει λεφτά, νὰ καλοπερνᾶ, νὰ μὴ δίνει πεντάρα γιὰ τίποτα, κατὰ τὸ ρητὸ ποὺ λέγει: «Φάγωμεν καὶ πίωμεν, αὔριον γὰρ ἀποθνήσκομεν». Γιὰ τοῦτο, χρειάζεται νὰ ἔχει θάρρος καὶ νὰ περιφρονᾶ τὴν ἐκτίμηση τοῦ κόσμου καὶ τὸ ὑλικὸ συμφέρον του, ὅποιος λέγει πὼς ἔχει πίστη στὸν Θεό.

Ἐνῷ ἐκεῖνον ποὺ καυχιέται πὼς δὲν πιστεύει σὲ τίποτα, α') Τὸν ἔχει ὁ κόσμος σὲ μεγάλη ὑπόληψη καὶ σεβασμό, μάλιστα ὅσο περισσότερο ἄπιστος λέγει πὼς εἶναι, τόσο περισσότερη εἶναι ἡ ἐκτίμηση καὶ ὁ σεβασμὸς ποὺ φανερώνει ὁ ἔξυπνος καὶ σοβαρὸς κόσμος στὸ πρόσωπό του. Ὁ τέτοιος ἄνθρωπος εἶναι συνοφρυωμένος, μὲ λίγα καὶ βαρειὰ λόγια, ἀράθυμος κι' ἀπότομος, «θετικὸς ἄνθρωπος», « γερὸ μυαλό». β') Ὅλα τοῦ ἔρχουνται βολικά, καὶ δὲν σκοτίζεται, δὲν στενοχωριέται γιὰ τίποτα. Δὲν ἔχει εὐθύνες καὶ ζαλοῦρες: Ἐδῶ κάτω, λέγει, εἶναι ἡ Κόλαση κι' ὁ Παράδεισος. Ἡ ζωὴ εἶναι γιὰ νὰ τὴν ἀπολαβαίνουνε οἱ ἔξυπνοι. Οἱ κοιμισμένοι κι' οἱ ἀφιονισμένοι ἂς πεθάνουνε».

Ἐξ ἄλλου, δὲν ὑπάρχει πιὸ εὔκολο πρᾶγμα ἀπὸ τὸ νὰ κάνεις τὸν ἄπιστο! Πατᾶς ἕνα μονάχα κουμπί, κι' ὅλα σο[Υ ἔρχονται βολικά. Ὁ διάβολος εἶπε στὸν Χριστό: Πέσε, προσκύνησε μέ, καὶ θὰ γίνουνε οἱ πέτρες ψωμιά, «οἱ λίθοι ἄρτοι».

Λέγει λοιπὸν ὁ ἔξυπνος : «Νὰ κάθεσαι, ἄνθρωπος μὲ τετρακόσα μυαλά, νὰ χάνεις τὸν καιρό σου μὲ χαζομάρες, σὰν τὶς γρηές, μὲ θεούς, μὲ κόλαση καὶ μὲ παράδεισο, μὲ καντήλια, μὲ θυμιατά, μὲ δισκοπότηρα, μὲ παπάδες καὶ μὲ καλόγρηες! Καὶ σὲ ποιὰ ἐποχή; Στὴν ἐποχή μας, ποῦ ἡ ἐπιστήμη στέλνει ἀνθρώπους στοὺς πλανῆτες! Ἀκοῦς, φίλε μου, βλακεία ποῦ ἔχει αὐτὸς ὁ κόσμος;».

Αὐτὰ λένε γιὰ τοὺς πιστοὺς οἱ ἔξυπνοι καὶ οἱ τιμημένοι τούτου τοῦ κόσμου, καὶ τοὺς χειροκροτοῦνε οἱ πολλοί, ποὺ τοὺς ἔχουνε γιὰ φρόνιμους σὲ ὅλα, ἐπειδὴ δὲν κυνηγᾶνε ἴσκιους, ἀλλὰ ἔχουνε μυαλὸ γερό, καὶ ἐπιτυχαίνουνε σὲ ὅτι καταπιαστοῦνε.

Ναί! Ἐπιτυχαίνουνε, γιατί, μ’ ἕναν λόγο, ἡ ἀπιστία εἶναι «ἡ πλατεῖα πύλη καὶ εὐρύχωρος ὁδός», ποὺ δὲν πιστεύουνε πὼς εἶναι «ἡ ἀπάγουσα εἰς τὴν ἀπώλειαν», ὅπως εἶπε ὁ Χριστός, ἀλλὰ «εἰς τὴν ἐπὶ γῆς εὐδαιμονίαν». Ἐνῷ ἡ πίστη εἶναι «ἡ στενὴ πύλη καὶ τεθλιμμένη ὁδός», ποὺ δὲν πιστεύουνε πὼς εἶναι «ἡ ἀπάγουσα εἰς τὴν ζωήν», ἀλλὰ «εἰς τὴν ἐπὶ γῆς δυστυχίαν καὶ περιφρόνησιν». «Πολλοὶ εἰσὶν οἱ εἰσερχόμενοι διὰ τῆς πλατείας πύλης» κατὰ τὸν λόγο τοῦ Κυρίου, «καὶ ὀλίγοι εἰσιν οἱ εὑρίσκοντες τὴν στενὴν πύλην». Ἀλλὰ καὶ θαῦμα νὰ δεῖ ἕνας ἄπιστος, ἡ ὑπερηφάνεια δὲν τὸν ἀφήνει νὰ πιστέψει, γιὰ νὰ μὴ φανεῖ εὐκολόπιστος καὶ καταφρονεθεῖ.

Μά, ὅπως καὶ νὰ εἶναι, μὲ τὴ χάρη τοῦ Θεοῦ «τὴν τ’ ἀσθενῆ θεραπεύουσαν καὶ τὰ ἐλλείποντα ἀναπληροῦσαν», θὰ βγάλουνε σὲ καλὸ τέλος τὸ βλογημένο αὐτὸ ἔργο, καὶ θὰ θριαμβέψει ἡ ἀκατάλυτη πίστη μας, καὶ θὰ ἀκουστεῖ ὡς τὰ πέρατα τοῦ ἄπιστου κόσμου ἡ βροντερὴ φωνή: «Τὶς Θεὸς μέγας ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν; Σὺ εἶ ὁ Θεὸς ὁ ποιῶν θαυμάσια μόνος!».

Ἐκ τοῦ περιοδικοῦ: «Ὀρθόδοξος Φιλόθεος Μαρτυρία»

Ἐκδόσεις: «Ὀρθόδοξος Κυψέλη»

ΑΕΙΜΝΗΣΤΟΥ ΦΩΤΙΟΥ ΚΟΝΤΟΓΛΟΥ